

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Teplárna Liberec, a. s.**, se sídlem Dr. Milady Horákové 641/34a, Liberec, zast. Mgr. Martinem Pecklem, advokátem, se sídlem Italská 753/27, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 7. 6. 2017, č. j. 59 A 60/2016 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 5. 2016, č. j. OÚPSŘ 80/2016-330-rozh., zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odbor stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 16. 1. 2015, č. j. SURR/7130/226836/14-Šá CJ MML 010417/15 (dále jen „stavební povolení“), kterým stavební úřad povolil „stavební úpravy pro změnu vytápění - odběrné plynové zařízení v objektu Liberec, Liberec XXIII - Doubí, Kaplického č. p. 426“ (dále jen „předmětná stavba“), na žádost Společenství vlastníků Kaplického 425, 426, Liberec, se sídlem Kaplického 426, Liberec XXIII - Doubí (dále jen „stavebník“).

[2] Žalobu proti rozhodnutí o odvolání Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 7. 6. 2017, č. j. 59 A 60/2016 - 48, zamítl.

[3] Krajský soud nejprve poznamenal, že rozhoduje o typově stejné věci žalobkyně opakovaně, přičemž citoval některá předcházející rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu. Z pohledu krajského soudu byla jediným specifikem tohoto případu skutečnost, že žalobkyně nebyla účastnicí řízení před stavebním úřadem.

[4] Krajský soud upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) lze podat jen k ochraně konkrétního veřejného subjektivního práva, nikoli k ochraně veřejného zájmu. Ve stavebním řízení je navíc možnost účastníka řízení vznášet námitky věcně omezena, jak vyplývá z § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdější předpisů (dále jen „stavební zákon“). Námitky žalobkyně opakovaně z těchto mezí vybočily a žalovaný postupoval správně, jestliže zohlednil jen ty, v nichž žalobkyně namítala dotčení subjektivního práva. Žalobkyně tvrdila jen obecně dotčení vlastnického práva k soustavě zásobování tepelnou energií v Liberci (dále jen „SZTE“) a práva odpovídajícího věcnému břemeni podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“).

[5] Krajský soud dále konstatoval, že nelze dovodit povinnost správních orgánů se ve stavebním řízení zabývat potenciálním vlivem stavby na fungování SZTE, případně její ekonomickou udržitelností. Samotná stavba nemá na SZTE vliv, protože k odpojení nemovitosti od SZTE a potenciálním technickým problémům dojde až soukromoprávním jednáním mezi stavebníkem a žalobkyní.

[6] Námitku nepřezkoumatelnosti, vznesenou jen obecně, neshledal krajský soud důvodnou a odkázal na svůj závěr o nepřijatelnosti námitek o posouzení vlivu na SZTE. V otázce opomenutí žalobkyně jako účastníka ve stavebním řízení krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012 - 113, a uvedl, že tato vada řízení byla dostatečně zhojena tím, že žalovaný poskytl žalobkyni možnost seznámit se se spisovým materiálem v řízení o odvolání. Krajský soud upozornil, že žalobkyně vznášela obsahově stejné námitky i v dalších řízeních a soudy ji opakovaně poučily o nepřijatelnosti námitek přesahujících § 114 odst. 1 stavebního zákona. Tato skutečnost vedla krajský soud k závěru, že šlo o výjimečný případ, kdy, i přes procesní pochybení stavebního úřadu, bylo namísto upřednostnit ochranu nabytých práv účastníků stavebního řízení před zrušením rozhodnutí žalovaného.

[7] Krajský soud odmítl, že by žalovaný nevycházel z územní energetické koncepce města Liberec. Správní orgány ji dostatečně zohlednily a zjistily, že nijak nezakazuje provedení předmětné stavby ani další využívání systému vytápění zvoleného stavebníkem. Ani námitka porušení § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), nebyla úspěšná, protože žalobkyně jako právnická osoba nemohla být zkrácena na právu na příznivé životní prostředí. Obdobně se soud vypořádal také s námitkami nesprávného výpočtu ekonomické přijatelnosti různých způsobů vytápění a absenci územního řízení, neboť jim neodpovídalo žádné dotčené subjektivní právo žalobkyně.

pokračování

[8] K námitkám procesní povahy krajský soud uvedl, že správní orgány nepochybily tím, že si nevyžádaly stanoviska údajně dotčených orgánů, kterých se žalobkyně dovolávala. Pochybení nespatriil ani v tom, že žalovaný nepostupoval podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řád“), a nevyžádal si potvrzení nebo změnu závazných stanovisek pro účely odvolacího řízení s odůvodněním, že se nedotýkaly subjektivních práv žalobkyně. Krajský soud se také vymezil proti tvrzení, že se správní orgány dostatečně nezabývaly ochranou veřejného zájmu, neboť této povinnosti dostály dožádáním stanovisek dotčených orgánů v souladu s právními předpisy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti výše uvedenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní odmítla, že by její námitky uplatněné ve stavebním řízení vybočily z mezí stanovených v § 114 odst. 1 stavebního zákona. Podle jejího názoru byly naopak věcně zařaditelné pod námitky proti projektové dokumentaci, neboť napadala skutečnost, že projektová dokumentace dostatečně nereflexuje účinné právní předpisy. I v opačném případě by o nich ale žalovaný musel rozhodnout, protože poukazovaly na zásadní porušení zákona spojené se změnou vytápění. Účastník stavebního řízení musí mít možnost napadnout nezákonnost rozhodnutí, i když by se hypoteticky nedotýkalo přímo subjektivních práv účastníka. Vyloučení části námitek z přezkumu zatížilo rozsudek krajského soudu i rozhodnutí o odvolání vadou, která má za následek jejich nezákonnost.

[10] V této souvislosti stěžovatelka zdůraznila, že předmětnou stavbou jsou přímo dotčena její vlastnická práva k SZTE. Odpojením objektu od SZTE jí totiž vznikne množství problémů, především technického rázu, jako je změna hydraulických parametrů či zvýšení měrných a tlakových ztrát, zasahujících ve svém důsledku do vlastnického práva. Také je dotčeno její právo odpovídající věcnému břemeni, protože se přípojka, ke které se právo odpovídající věcnému břemeni váže, stane neupotřebitelnou již v okamžiku odpojení od SZTE. Stěžovatelka proto odkázala na předložený posudek, kterým však krajský soud nesprávně odmítl provést jako důkaz. Podle stěžovatelky nadto nelze oddělovat, jak to činí krajský soud, předmětnou stavbu a odpojení objektu od SZTE. Mezi nimi existuje příčinný vztah, který vylučuje redukovat odpojení od SZTE na soukromoprávní jednání mezi stěžovatelkou a stavebníkem. Zde stěžovatelka odkázala na § 2 odst. 2 písm. c) bod 14 energetického zákona, podle něhož je SZTE zřizována a provozována ve veřejném zájmu. Ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu a § 81 stavebního zákona poukázala dále stěžovatelka na to, že správní orgány měly dostatečný „*právní základ*“ na zkoumání veřejného zájmu při povolování stavby, který dle ní spočívá mj. v zajištění provozuschopnosti SZTE. Stěžovatelka odmítla, že by nemohla vznášet námitky ve veřejném zájmu, jak to činí kupř. občanská sdružení.

[11] Krajský soud podle stěžovatelky opomenul posoudit vnitřní rozpornost rozhodnutí o odvolání. Žalovaný v něm uvedl, že soulad s veřejným zájmem nemohl posoudit a zároveň že je stavba v souladu s veřejným zájmem. Dále stěžovatelka odmítla i argument žalovaného, že k posuzování provozuschopnosti SZTE nebyl stavební úřad příslušný, ale

že se přesto dopady předmětné stavby na okolí, včetně SZTE, zabýval. Podle stěžovatelky totiž rozhodnutí o odvolání neobsahuje jakékoli zhodnocení dopadů na SZTE. Opomenutí krajského soudu se těmito rozpory zabývat vedlo k nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů.

[12] Stěžovatelka rovněž namítla, že se krajský soud odmítl věcně zabývat chybějícím posouzením ekonomické přijatelnosti způsobu vytápění pomocí SZTE podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu, že při chybějícím prováděcím předpise je nutné považovat stavebníkovo sdělení za dostačující, má stěžovatelka za nesprávné. Upozornila na to, že s účinností od 1. 1. 2017 došlo k novelizaci předmětného ustanovení, které nyní poskytuje návod, jak otázku ekonomické nepřijatelnosti posuzovat. Pokud dojde ve věci k novému stavebnímu řízení, může být tato otázka řádně přezkoumána.

[13] Poslední skupina námitek v kasační stížnosti se týká opomenutí účastenství stěžovatelky ve stavebním řízení. Tato vada učinila podle stěžovatelky stavební povolení bez dalšího nezákonné. Tvrdil-li krajský soud, že námitky nemohly mít na výsledek stavebního řízení vliv, šlo o nesprávný závěr, protože stěžovatelčiny námitky především neměly být vyloučeny z přezkumu. Prostřednictvím seznámení se s podklady v průběhu odvolacího řízení nemohla být její újma zhojena. Svým postupem krajský soud umožnil, aby byla stěžovatelka jako nepohodlná účastnice obcházena. V tomto směru stěžovatelka argumentačně odkázala na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012 - 113.

[14] Stěžovatelka upozornila, že své námitky v soudních sporech opakuje z důvodu trvajícího nesprávného rozhodování správních orgánů a soudů. Navrhla proto zrušit napadený rozsudek i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že obě správní rozhodnutí i rozsudek krajského soudu jsou řádně odůvodněné a před jejich vydáním se postupovalo výhradně v souladu se zákonem. S rozsudkem krajského soudu se žalovaný plně ztotožnil a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stavební povolení k předmětné stavbě spočívalo v provedení stavebních úprav nutných pro změnu vytápění a ohřevu vody. V suterénu objektu Kaplického č. p. 426, Liberec, měl být instalován nový plynový kotel, následně připojený na stávající rozvody teplé vody v objektu. V době

pokračování

podání žádosti o stavební povolení byl objekt připojen na dodávky teplé vody ze SZTE provozované stěžovatelkou. V jejím vlastnictví se nachází vedení SZTE na pozemku, kde měla stavba probíhat, přičemž záměrem stavebníka bylo v průběhu stavby vývod SZTE uzavřít a zaslepit. Na základě žádosti stavebníka o stavební povolení k předmětné stavbě ze dne 1. 12. 2014 zahájil stavební úřad stavební řízení podle § 108 a násl. stavebního zákona. Stavební povolení vydal 16. 1. 2015, přičemž stěžovatelka se o něm dozvěděla později při své obchodní činnosti. Proti stavebnímu povolení podala 16. 3. 2015 odvolání, což byl její první úkon v řízení. Rozsah odvolání je věcně shodný s pozdější žalobou i námitkami uplatněnými v kasační stížnosti. Poté, co krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného o nepřípustnosti odvolání, žalovaný informoval stěžovatelku přípisem z 22. 4. 2016 o pokračování v řízení a umožnil jí seznámit se s obsahem spisu. Stěžovatelka nahlédla do spisu 27. 4. 2016, následně podáním z 2. 5. 2016 doplnila své odvolání s tím, že se nezměnil věcný rozsah jejích námitek, pouze konkretizovala jednotlivé námitky s ohledem na skutečnosti zjištěné ze správního spisu. Proti zamítavému rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č. j. OÚPSŘ 80/2016-330-rozh., podala žalobu.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti a shledal, že krajský soud závěr k namítané rozpornosti rozhodnutí žalovaného řádně odůvodnil (str. 11 rozsudku). Stěžovatelce lze přisvědčit, že se krajský soud přímo nevyjádřil ke konkrétním rozporným pasážím rozhodnutí žalovaného, jak je uvedla v žalobě (bod 24). Vypořádal však námitky stěžovatelky věcně, neboť se zabýval otázkou nepřípustnosti námitek veřejného zájmu ze strany stěžovatelky (str. 8-11 rozsudku). Je zřejmé, že se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného a rozsudek proto nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS).

[20] K otázce vnitřní rozpornosti rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelkou označené pasáže za rozporné nepovažuje. Rozpor se měl týkat zhodnocení veřejného zájmu. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že se odmítl zabývat stěžovatelčinou námitkou veřejného zájmu ve vztahu k udržení provozuschopnosti SZTE. To však neznamená, že žalovaný rezignoval na posouzení veřejného zájmu jako takového. Žalovaný výslovně posoudil dopady stavby na okolí, včetně dopadu na SZTE (str. 14), a to i za pomoci hlediska veřejného zájmu. Otázku ochrany veřejného zájmu na zachování provozuschopnosti SZTE přitom žalovanému podle stavebního zákona nepřísluší posuzovat.

[21] Poslední námitka stěžovatelky směřující k nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů se týká provedení důkazu posudkem, který podle stěžovatelky krajský soud opomněl provést. K tomu lze uvést, že důkaz je opomenutý jen tehdy, pokud soud nezodpoví jeho neprovedení (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 67/2000, Sb. ÚS, sv. 21, str. 153). Krajský soud však přehledně odůvodnil, že nepovažoval provedení důkazu za potřebné, protože jím nemohly být prokázány skutečnosti, které by stěžovatelka mohla úspěšně namítat (str. 14 rozsudku).

[22] Stěžovatelka dále namítala, že jí správní orgány odepřely možnost uplatnit své námitky před vydáním rozhodnutí, což má za následek vydání nezákonného rozhodnutí.

Jak krajský soud, tak stěžovatelka se přitom argumentačně opírají o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012 - 113, který uvádí, že „[opomenutí účastníka] lze zpravidla jen stěžít napravit v odvolacím řízení. Nelze přitom vyloučit, že v konkrétních případech bude na místě i v takových situacích dát přednost dobré víře účastníků v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tak tomu bude např. tehdy, když opomenutý účastník v odvolání uvede pouze zjevně nedůvodné námitky a je evidentní, že i kdyby účastníkem řízení byl od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo. [...] Avšak takový postup by měl být spíš výjimečný a pečlivě odůvodněný. Neměl by být nadužíván a zejména by neměl sloužit k obcházení „nepohodlných“ účastníků tím, že by jim byla nejprve zamezena účast v prvostupňovém správním řízení a následně by byly veškeré jejich námitky paušálně zamítnuty s poukazem na § 84 odst. 3 správního řádu a na dobrou víru stavebníka (či jiného účastníka řízení) v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.“

[23] V případě opomenutí účastníka stavebního řízení Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2013, 4 As 126/2013 - 37, vysvětlil, že „[...] žalovaný nepochybil, pokud na základě poměření oprávněného zájmu stavebníka vyplývajících z dobré víry v právní moc rozhodnutí o dodatečném povolení změny stavby a práv stěžovatele přistoupil výjimečně k tomu, že rozhodnutí stavebního úřadu nezrušil, nýbrž sám odstranil zjištěné procesní pochybení spočívající v opomenutí stěžovatele v řízení před stavebním úřadem. Tento výsledek posouzení žalovaného byl i v souladu se zásadou proporcionality, neboť žalovaný (byť v rámci odvolacího řízení) umožnil stěžovateli řádně uplatnit námitky proti povolované změně stavby, seznámil jej s podklady rozhodnutí a umožnil stěžovateli se k podkladům řádně vyjádřit a především své rozhodnutí o stěžovatelem uplatněných námitkách pečlivě odůvodnil. Žalovaný tímto postupem zároveň realizoval i zásadu procesní ekonomie vyplývající z § 6 správního řádu.“

[24] Nejvyšší správní soud z těchto závěrů vycházel při posuzování, zda krajský soud rozhodl správně, jestliže aproboval postup žalovaného spočívající v uplatnění § 84 odst. 3 správního řádu a stavební povolení nezrušil pro vadu řízení způsobující nezákonnost.

[25] Z obsahu správního spisu plyne, že žalovaný respektoval první zrušující rozsudek krajského soudu ve vztahu k účastnictví stěžovatelky a umožnil jí uplatnění práv v odvolacím řízení. Obsah námitek stěžovatelky proti stavebnímu povolení po seznámení se spisem se zásadně neliší od námitek vznesených v původním odvolání, přičemž je Nejvyššímu správnímu soudu z úřední činnosti známo, že obdobné námitky stěžovatelka uplatňuje opakovaně v řízeních proti jiným stavebníkům. Tyto skutečnosti dostatečně odůvodňují závěr, že i pokud by byla stěžovatelka účastnicí stavebního řízení od počátku, vznesla by zjevně stejné námitky proti stavebnímu povolení. Tato skutečnost svědčí o tom, že její práva postupem žalovaného nemohla být nezhojitelně zkrácena. Obsah spisu také nijak nenasvědčuje tomu, že by se správní orgány snažily záměrně krátit práva stěžovatelky jako nepohodlné účastnice.

[26] Nejvyšší správní soud dále ve vztahu k aplikaci § 84 odst. 3 správního řádu posoudil, zda námitky uplatňované stěžovatelkou v odvolacím řízení byly zjevně nedůvodné. V této souvislosti je mezi stěžovatelkou a krajským soudem sporná otázka, zda se námitky stěžovatelky vymykaly mezím stanoveným v § 114 odst. 1 stavebního zákona,

pokračování

který omezuje námitky účastníka řízení podle § 109 písm. d) stavebního zákona na námitky týkající se dotčení vlastnického práva nebo práva z věcného břemene, a dále, zda mohla stěžovatelka namítat nezákonnost rozhodnutí a nesoulad s veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud přitom podotýká, že se této otázce obsáhle a opakovaně věnoval, naposledy v rozsudcích ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015 - 38, ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 As 258/2015 - 37, a ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 174/2015 - 39, přičemž nevidí důvod se od nich odchýlovat.

[27] Obecně je věcný rozsah námitek stěžovatelky omezen zákonem jak při projednávání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu před soudem, tak ve stavebním řízení. V řízení podle § 65 s. ř. s. může stěžovatelka namítat jen zásah do svých subjektivních práv. Dotčenými právy stěžovatelky mají být její vlastnické právo k SZTE a právo odpovídající věcnému břemeni podle § 76 odst. 5 energetického zákona, přičemž zásah podle stěžovatelky má spočívat v potížích technického rázu, které jí vzniknou spolu s odpojením objektu od SZTE. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015 - 27, ekonomické ani provozní zájmy stěžovatelky související s její podnikatelskou činností nemohou být chráněny v rámci stavebního řízení. Nic na tom nemění ani skutečnost, že provozování SZTE je ve veřejném zájmu. Jiné zásahy do jejích věcných práv, např. na zařízení nebo technologii stěžovatelky umístěné přímo v objektu, však stěžovatelka nenamítá.

[28] Nejvyšší správní soud již stěžovatelku opakovaně upozornil, že tyto problémy nejsou z právního pohledu způsobeny stavbou samotnou, spočívající ve vybudování samostatného systému vytápění, ale až ukončením soukromoprávního odběratelského vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem. Jakkoli je zřejmé, že předmětná stavba je praktickým předpokladem umožňujícím odpojení od SZTE, je tento soukromoprávní aspekt pro řízení podle stavebního zákona irelevantní (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 As 258/2015 - 37, a ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015 - 27).

[29] V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je také závěr krajského soudu, že námitky stěžovatelky jsou ve stavebním řízení věcně omezené v § 114 odst. 1 stavebního zákona. Stěžovatelka byla ve stavebním řízení účastnicí na základě jednak svého vlastnického práva k SZTE na pozemku, kde měla proběhnout předmětná stavba, a rovněž i práva odpovídajícího věcnému břemeni, které mohly být stavbou dotčeny. Její účastnictví ji tudíž neplyne přímo z § 77 odst. 5 energetického zákona, a proto se jí nepřiznávají žádná další práva ve stavebním řízení, právo vznášet námitky ve veřejném zájmu nevyjímaje. Tvrzení stěžovatelky, že námitky jsou svojí povahou námitkami proti nezákonnosti projektové dokumentace (odst. 8 kasační stížnosti) přitom neobstojí, protože vznesené námitky nezákonnosti se týkají jiné roviny zájmů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 As 258/2015 - 37). Zájem stěžovatelky na posouzení vlivu stavby na SZTE v rámci stavebního řízení proto nemůže mít za následek vznik povinnosti správních orgánů tuto otázku projednat a zohlednit ve svém rozhodnutí.

[30] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s postupem žalovaného i krajského soudu. Stěžovatelka není oprávněná ke vznášení námitek jdoucích mimo rozsah jejích

subjektivních práv. K jejím námitkám týkajícím se nezákonnosti rozhodnutí pro rozpor s energetickým zákonem, zákonem na ochranu ovzduší a územní energetickou koncepcí města Liberec nemůže Nejvyšší správní soud přihlížet, neboť jim neodpovídá žádné dotčené subjektivní právo stěžovatelky. Jak přílehavě upozornil stěžovatelku už krajský soud, oprávnění hájit veřejný zájem mají v daném řízení dotčené správní orgány, jejichž názor byl před vydáním stavebního povolení zjištěn, takže v tomto smyslu se stavební úřad zabýval souladem stavby s veřejným zájmem.

[31] Stejným způsobem je nutné vypořádat rovněž námitku stěžovatelky ohledně nesprávně provedeného ověření ekonomické nepřijatelnosti vytápění pomocí SZTE, neboť stěžovatelce zde opět nesvědčí žádné dotčené subjektivní právo.

[32] V rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015 - 38, Nejvyšší správní soud uvedl, že „nebyla-li [stěžovatelka] oprávněna hájit veřejné zájmy a nesměřují-li její odvolací námitky týkající se nezbytnosti přezkumu uvedených stanovisek nadřízeným správním orgánem k ochraně jejích věcných práv, nestíhala žalovaného povinnost iniciovat přezkumné řízení uvedených stanovisek.“ Tamtéž také uvedl, že „pokud stěžovatelka v kasační stížnosti namítala porušení základních zásad správního řízení (§ 2 odst. 1, § 3, § 4 odst. 4 s. ř.) pouze v obecné rovině, je nutné uvést, že není povinností soudu vyjadřovat k porušení těchto zásad a dohledávat za ni, zda citovaná ustanovení nebyla porušena, neboť pouhé odkazy na právní předpisy bez uvedení skutkových, na daný případ individualizovaných výtek, nelze považovat za kasační námitky.“ Nejvyšší správní soud proto i v tomto případě neshledal pochybení v tom, že žalovaný nepostupoval podle § 149 odst. 4 správního řádu a nevyžádal si potvrzení nebo změnu stanovisek dotčených orgánů.

[33] Obecně vznesenými námitkami stěžovatelky ohledně rozporu rozhodnutí žalovaného s principy dobré správy a zásadami správního řízení se nebylo možné pro jejich naprostou nekonkrétnost zabývat.

[34] Stěžovatelka svoje námitky v řízeních proti žalovanému vznáší opakovaně. Musí jí proto být známa jeho rozhodovací praxe a musela být i schopna předvídat výsledek rozhodnutí o odvolání. To činí opodstatněným i závěr žalovaného o zjevné nedůvodnosti jejích námitek. Ostatně sama stěžovatelka v kasační stížnosti přiznává, že si je vědoma vznášení obsahově stejných námitek opakovaně zamítaných soudy, ale že považuje rozhodovací praxi soudů za nesprávnou. Tato skutečnost podle Nejvyššího správního soudu svědčí pro výjimečný postup podle § 84 odst. 3 správního řádu.

[35] Žalovaný proto postupoval v souladu s principem proporcionality a procesní ekonomie, jestliže upřednostnil ochranu dobré víry účastníků stavebního řízení. Opomenutí stěžovatelky jako účastnice řízení bylo dostatečně napraveno dalším postupem žalovaného, který na základě obsahu odvolání správně dovodil, že námitky vznesené stěžovatelkou jsou zjevně nedůvodné. Nejde proto o vadu, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o odvolání.

IV. Závěr

pokračování

[36] Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[37] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu